

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2019. február 28.
(csütörtök)

Földvári Tibor

EMLÉKEZZÉL MEG ISTENEM AZ ÉN JAVAMRA!

Énekek: 89,1/3/4/7; 633

Alapige: Nehémiás 1,8-9; 13,31b

Oh, emlékezzél meg arról a beszédről, melyet parancsoltál Mózesnek, a te szolgádnak, mondván: Ha ti vétkeztek, én meg elszélesztelek titeket a népek között; ha pedig megtértek hozzám és megtartjátok parancsolataimat és cselekszitek azokat: még ha az égnek utolsó szélén volnának is szétszórt gyermekeitek, onnan is összegyűjtöm őket és beviszem arra a helyre, melyet választottam, hogy lakozzék ott az én nevem! [...] Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, te rettenetes Isten vagy fölségedben, igazságodban, szentségedben, és imádunk téged, hogy ezt a te rettenetes voltodat nekünk mégsem félelemmel kell vallanunk, tapasztalnunk, mert ez az Úr Jézusnak lett a része, amikor elvégeztetted a váltságműt. Dicsőtünk, hogy Szentlelked és Ígéd által ilyennek jelentetted ki magadat őbenne és magasztalunk, hogy pontosan azért lehetünk boldog nép – ahogy a zsoltárban is vallhattuk –, mert a te rettenetes voltod áll, de kegyelemmel és szabadítással irántunk. De bocsásd meg, Urunk, ha mégis úgy érezzük néha, mintha rettenetes lennél, mert nem úgy viselkedel, ahogy elvártuk, úgy érezzük, hogy elfeledkeztél rólunk. Köszönjük, Urunk, hogy te nem olyan vagy, mint amilyenek még a tied is képzelnek néha. Áldunk, hogy te az Íge szerinti Isten vagy és csakis a Szentírás alapján vagy nekünk élő Megtartó.

EMLÉKEZZÉL MEG ISTENEM AZ ÉN JAVAMRA!

És köszönjük, hogy minden ilyen hétközi istentiszteleten is imádkhatunk téged, hódolhatunk előtted, te pedig újra meg újra szólni akarsz hozzánk. Hogy ma is együtt lehetünk a te népeddel itt, örvendezhetünk a te színed előtt a te jelenlétedben.

Azt is köszönjük, hogy azokat a testvéreinket, akik bármi ok miatt nem tudnak itt lenni, ugyanúgy kegyelmedbe ajánlhatjuk. Áldunk, Urunk, téged, hogy te megtartó Úrként vagy velük is.

Fogadd kedvesen imádatunkat, Atyánk, és szólj hozzánk személyesen ma este is, kérünk, az Úr Jézusért.

Ámen.

Igehirdetés

A debreceni református kollégiumnak a falán szereplő latin nyelvű feliratot – azt gondolom – mindannyian ismerjük, sokszor láthattuk is: „Orando et laborando”, azaz „Imádkozva és dolgozva”. A Nehémiás könyvét olvasva mindig eszembe jut ez. Ismerjük a történetét ennek az ószövetségi hithősnek, ő valóban folyamatosan imádkozva dolgozott. Az Istennel való közösségből fakad az Istennek végzett szolgálat. Ebben a könyvben is, illetve Nehémiás személyének a leírásában, kijelentésében is látszik, hogy valóban itt mindig az Istenen van a hangsúly: őhozzá szóló, őreá koncentráló imádság, őneki végzett, őérte és őáltala elvégzett munka.

Amikor pedig Nehémiás imádságaival találkozunk a bibliai kijelentésben több helyen is, akkor legtöbbször szinte csak egy mondat, egy mondatrész hangzik – ahogy hallottuk a legvégén is –, így szólt: „Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!”

Az imádságaiban fontos téma az emlékezés, de nem akárkinek az emlékezéséről van szó. Szerepel kétszer is úgy a kijelentés, hogy Isten népe emlékezzen valamire, de jobb így mondani, hogy valakire. A legtöbbször Isten megemlékezik – az emlékező Úr személye ragyog föl. Azt is meg kell így jegyezni, hogy olvasva és elmélkedve ezen a bibliai kijelentésen döbbszemtem rá arra, hogy tulajdonképpen az imádság mellett ez a téma keretezi is ezt az egész könyvet. Hallottuk itt a legelején: Isten emlékezzen a beszédre, amit mondott, illetve emlékezzél meg rólam – mondja nagyon személyesen Nehémiás.

Megnézzük először pár gondolattal emlékeztetve magunkat, hogy milyen is Isten, amikor megemlékezik, és hogy Nehémiás számára – természetesen a teljesség igénye nélkül – mit is jelentett nagyon személyesen, hogy ő ebben az Úrban bízott akkor is, amikor imádkozott, illetve amikor végezte a munkáját, a szolgálatát, imádkozva és dolgozva.

A kortörténetre utalva csak tegyük helyére a nehémiási időszakot. Ha Ezsdrás 458-ban tért haza a hagyományos nézet szerint, akkor Nehémiás nem sokkal utána, 445-ben az Úr Jézus születése előtt. Kortársak, és akik ismerik a testvérek közül ezt a két bibliai könyvet, tudhatják, hogy együtt is szolgálnak. Ezsdrásnál a hangsúly inkább a lelki megújuláson, megújító munkáján Istennek, Nehémiásnál inkább a fizikai, a városfal felépítése, helytartói munkája.

De mindkét könyvben látszik, hogy mindketten a lelkire és a testre, a fizikaira is odafigyeltek és Isten eszközei voltak Isten népe számára. És ez nagyon fontos, mert Nehémiás imádságában – majd ha olvassuk végig a könyvet – újra meg újra egyes szám első személyben halljuk, hogy „rólam”, de itt mindig ott van az ő népével való szeretetközössége is.

Azért hadd kérdezzem meg, hogy emlékszünk, hány nap alatt épült föl a városfal? 52 – majd meglátjuk, ha ott járunk a kijelentésben. 52 nap alatt. Az hány hónap? Nem egész két hónap. Közben volt támadás, próbálták lebeszélni a munkáról a hívőket és mégis nagyon gyorsan elkészült a városfal, ugyanis Nehémiás volt az Úr eszköze és ő a helyén volt mint vezető. Ha pedig megemlékezett róla az Isten, akkor a népéről is megemlékezhetett rajta keresztül is, és elkészült a városfal.

Azután, mint mikor helytartó volt, akkor meg nagyon sokszor fizikai szempontból, máskor meg lelki szempontból áldásos az élete nemcsak a világi, hanem az egyházi életben is. Azután, amikor 12 év után visszamegy a királyához (mert számára Jeruzsálembé volt a hazatérés, ahogy Ezsdrásnak is hazatérés volt Jeruzsálembé, de Nehémiás csak egy időre kapott engedélyt), mert ő a méd-perzsa uralkodó pohárnoka volt – ha valaki nem emlékezne, ezt mondjuk ki az elején – és amikor visszatér – nem tudjuk pontosan, hogy mennyi idő telt el, biztos, hogy nem sok –, olyan elkeserítő lehetett számára, hogy olyan könnyen elfordultak az Úr ügyétől. Nem volt ott a vezető, a világi és a lelki vezető Nehémiás személyében akár, és akkor sok mindent ismét helyre kellett állítani – ez a könyvének a végén olvasható.

És nagyon beszédes lett számomra, hogy éppen ezekben a helyzetekben, pillanatokban olvassuk többször is – például a 13. részben majd –, hogy az Úr megemlékezik, és ilyen imádság hangzik hozzá, hogy: – Emlékezzél meg! Lát-szik tehát, hogy nem csupán az imádság hanem az Isten emlékezésére vonatkozó könyörgés nagyon hangsúlyos ebben a könyvben Nehémiás személyes életében is.

Milyen tehát Isten, aki megemlékezik? Eszünkbe juthat legelőször Noé története, amikor az özönvíz tombol és a 8. részben olvassuk az elején a drága kijelentést: „megemlékezek pedig az Isten Noéről”, de nemcsak Noéről, hanem a családjáról, sőt még az állatokról is. Vagy a Sámuel 1. könyve 1. rész 19. versében Annával kapcsolatban olvassuk: „...és az Úr megemlékezett róla” – és nem sokára megszületett a kicsi Sámuel. Ha emlékszünk, Annának nagyon sok nehézséget jelentett, hogy nem lehetett gyermeke, de Sámuel adta neki az Úr.

Isten tehát amikor megemlékezik, akkor benne van az, hogy ő nem csupán tud az övéiről, nem feledkezik meg róluk, éppen ellenkezőleg, nagyon is ismeri a helyzetüket, foglalkozik vele és cselekszik is emiatt. Az isteni emlékezet tehát nemcsak intellektuális tette az Úrnak, hanem azon túl tevékeny isteni hatalmat, cselekedetet is tükröz. Benne van az isteni mindentudás és a mindenható volt, aki gondoskodik, megtart, szabadít az ő isteni tetteiben.

S ha az övéi ezt kérik, hogy emlékezzél meg, akkor ők is tudják, hogy nem azért kell ezt mondani, mert elfeledkezett volna rólunk az Úr – bár talán van-

EMLÉKEZZÉL MEG ISTENEM AZ ÉN JAVAMRA!

---

nak ismerős igék, amikor ez van az Isten ígéjében, hogy az Úr népe így érzi, hogy elfeledkezett rólam az Úr, nem törődik velem, nem gondol az utamra. De akkor is Isten mindig úgy teszi helyre a népét, hogy pontosan arról beszél, hogy: nem olyan vagyok, amilyennek ti gondoltok most, éreztek, hanem az, akinek kijelenttem magam. Az ő emlékezete, megemlékezése pedig az övéiről ez mindig nagyon bátorító és vigasztaló volt. Az ellenségre utalva, ebben a könyvben a 6. rész 17. versében valamint a 13. rész 29. versében, akkor az mindig az ő isteni igazságos ítéletével kapcsolatos, de a népe számára a szabadítás miatt.

Nehémiás még az uralkodó udvarában van, még csak hallott arról, hogy milyen szomorú állapotok vannak otthon fizikailag meg lelkileg is, de azonnal imádkozni kezd és az imádságában megvallja, hogy kicsoda az Úr. Ha emlékszünk, itt az 1. részben – nem akartam fölolvadni a teljes imádságot – végig Istentől beszél és ezután kezd el könyörögni. Tehát az 'emlékezzél meg arról a beszédről, amit te mondtál, Uram' – ez is a bibliai kijelentés, számára az ószövetségi, mózesi kijelentések alapján: milyen az Úr, kicsoda ő, aki megemlékezik. S ha azt mondom neki, hogy emlékezzél meg, akkor benne van, hogy ő ilyen lesz, ő ilyennek igazolja magát majd. Még a királyi udvarban van.

Azután amikor hazaengedi a király – közben egy csomó imádság –, akkor meg otthon ismét folytatódik az, hogy ebben az Úrban lehet bízni, lehet benne reménykedni. Odáig elmegy Nehémiás, hogy a 4. rész 14. versében (ami az újfordítású Bibliánkban a 4. rész 8. verse) így bátorítja a véreit, a vezetőket meg a népet, a papokat és a fejedelmeket és az egyszerű népet: „Ne féljetek tőlük! A nagy és rettenetes Úrra emlékezzetek!” „Ne féljetek tőlük! A nagy és rettenetes Úrra emlékezzetek!” – nagy és rettenetes, énekeltük egyébként a 89. Zsoltárban is, de emlékezzetek rá, hogy ő ilyen Úr. Az Úr kifejezésben pedig benne van az, hogy ez az Isten személyes és nagyon közel van hozzánk, lehet tehát bátorítani.

Akkor ott éppen a kőfalépítésnek a felénél járnak szinte és nem mindegy, hogy most akkor harcolniuk kell vagy védekezni, mert támadás éri őket. Ezzel fenyegetik. De akkor hogy halad a munka? És Nehémiás az Úrra mutat. Emlékezzetek! – bátorít és így akarja arra rávenni a népet, hogy védekeznünk is kell, harcolnunk is kell, de azért a munka se maradjon el. Ez pedig azért fontos, mert akkor nem épül föl a városfal, akkor elveszítjük a fő célt. Fontos cél a harc, a védekezés, de csak akkor leszünk a helyünkön ebben a nagyon nehéz szituációban, hogyha tudjuk, hogy az Úr olyan Isten, aki megemlékezik.

És ezért is mondja és most folytatom a 14. verset: „A nagy és rettenetes Úrra emlékezzetek, és harcoljatok testvéreitekért, fiaitokért, leányaitokért, feleségeitekért és házaikért!” De mivel erről beszélt, ezért a folytatásban ezt mondhatja: „A mi Istenünk hadakozik értünk!” Miközben mi építkezünk és ha kell, harcolunk, közben a mi Istenünk hadakozik értünk. Ismerős ez a kifejezés? „Az Úr hadakozik ti érteteket; ti pedig veszteg legyetek.” Az hol volt? Mózes idejében volt valahol... A vörös-tengeri átkelés előtt. Ott könnyű volt, mert nem kellett semmit csinálni, csak veszteg lenni és várni, hogy majd mi fog történni. Anynyi a különbség, hogy ugyanúgy az Úr hadakozik értünk, még a héber állítmány

is olyan, ami azt jelzi, hogy itt csakis az Úr cselekszik, de közben építeni is kell és ha kell, akkor nekünk is harcolni. De ha az Isten megemlékezik rólunk és mi órá emlékezünk, akkor ezzel a hittel lehetünk és reménységgel.

Ott tartunk tehát, hogy Nehémiás számára is és a Nehémiás könyve egésze az imádságról, az imádkozva dolgozva gondolat körében minősítetten is mutat az emlékezésre. Isten, aki megemlékezik – és ez még csak az eleje az üzenetnek, mert a java még most jön. Hogyha ilyen az Úr, akkor mit jelent Nehémiás számára is és a mi számunkra is mit jelenthet itt és most a mában, mikor a legszemélyesebben mondja ezt el: „Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!”

Itt minden szónak lehet jelentősége. És újra hadd mondjam, a teljesség igénye nélkül figyeljük ennek az üzenetét, mert mérhetetlen gazdag: „emlékezzél meg”, „én Istenem”, „a javamra”. Most mi szeretnénk arra fókuszálni, hogy Nehémiás számára az Úr népe ügyében az ő szolgálatára, munkájára és az imádságára gondolva mit is jelentett ez, mikor ezt mondta, hogy: „Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!”

Szeretném csak fölsorolni, hogy ebben a könyvben ez az emlékezni gondolat hol szerepel. Az 1. rész 8. versénél volt tehát az Úr beszédére emlékezzen, a 4. rész 14. versét fel is olvastam, a 9. rész 17. versében is a nép emlékezetéről van szó, aztán ahogy jeleztem, a 6. rész 14. versében meg a 13. rész 29. versében az ellenséggel kapcsolatban Isten emlékezzen – minden más pedig emlékezzél, Uram – és most itt a 13. rész 14., 22. és 31. verseit kell említeni. A 13. részben tehát három helyen csak ez a személyes emlékezés, de hallottuk, hogy a 29. versben is van az Úr emlékezéséről szó.

Az látszik a kijelentésben, hogy ha Isten ilyen módon megemlékezik, az Úr megemlékezik az övéiről, akkor egy politikai vezető is, helytartó, Nehémiás, gyermeki bizalommal bízhat ebben az Istenben és kérheti akármikor, amikor úgy érzi: „Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!” És látjuk a történetekben, hogy ő kéri is.

Nagyon fontos, hogy mindig akkor mondja ezt a kérését, amikor már túl van a dolgokon. Majd figyeljük meg, hogy Nehémiás cselekszik, szól, tesz, döntéseket hoz és utána hangzik el ez a személyes, az ő részéről nagyon személyes kijelentés, még akkor is, amikor az ellenségekről szól: „Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!” Szeretném újra kijelenteni tehát, hogy nem arról van szó, hogy imádkozik, hogy emlékezzél meg rólam Istenem, aztán elmondja, hogy mi történt, hanem először látjuk, hogy mit tesz az Úr vele, általa, rajta keresztül és aztán halljuk ezt az imádság-kijelentést. Itt Nehémiás imádsága, de ez a kijelentés. Ahogy a Zsoltárok könyve is imádság, de közben kijelentés is az Úrtól.

Nagyon fontos tehát Nehémiás számára Istennek ez a jelleme és ezért mondja: „Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!” Így fejezi ki, hogy: rólam. Viszont az egész könyvből látszik, hogy itt nem csak magára gondol, hanem mindig gondol azokra, akik miatt vele ezek történnek, tehát Isten népére meg az ő népét bántó ellenségre. És még tovább kell menni, mert ez a kifejezés az elmondottak fényében az Úrra is visszautal. A rólam-ba benne van, hogy a népért és Uram, teérted is. Téged is érint, hogy mi történik velem is, meg a

EMLÉKEZZÉL MEG ISTENEM AZ ÉN JAVAMRA!

---

te népeddel, meg a te néped ellenségeivel. A népért, akiért szolgál az Úrnak, és akinek a küldetésében a népért végzi a munkáját.

Itt kell kimondani, hogy a tetteinek ez a motivációja: „Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!” Beszédes tehát, hogy a könyv legvégén is ott van ke-retezve a könyvet, és közben is mindig, ahogy mondtam, a tettei után találjuk ezt a kijelentést. Ez már az értékelés lehetne, hogy hogyan értékeli ő maga is vagy az Úr az ő tetteit, de mégis előre kell ugrani, hogy mi van a tettei háttéré-ben, mi motiválja őt.

Mi motiválja? Hogy az övéiről megemlékező Isten, Isten, aki megemléke-zik, ez az Isten mutakozzon meg az életünkben. „Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!” – emlékszünk, hogy amikor az Úr Jézusra tekintett a mennyei Atya, akkor olyan természetes módon fakadt ki a mennyei Atyából az érzés, akinek és amilyennek látta az egyszülött Fiút. A Lukács evangéliumában a meg-keresztelés történet leírásában van a legszemélyesebben előttünk: „Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm!”

Nehémiást ugyanez motiválja. Ő nem az egyszülött Fiú, hanem ő is Isten gyermeke, ahogy mi is azok lehetünk, remélem. És számára, Nehémiás számá-ra is – mint Jézus számára –, hogy ami kedves az Úrnak, amiben ő gyönyörkö-dik és amit én teszek akármikor is, akármilyen formában is, azt ha az Úr látja, ha arra visszaemlékezik az Úr – most az emlékezésnek az ő gondolataira vonat-kozó jelentésében –, akkor boldog legyen az Úr. Örömmel gondoljon arra, aki vagyok, amit tettem, illetve még a tetteim előtt is, ahogy látja, hogy milyen cél, milyen terv van épp az Úr ígéje alapján is bennem, az Úrnak ez kedves legyen.

A motiváció: szolgálatában az vezérelte, hogy kedvében járjon és szolgál-jon mennyei uralkodójának. Itt mondjuk ki újra: valaki, aki uralkodik, aki ha-talommal bír, aki a méd-perzsa uralkodó helytartója lesz majd.

A motivációban az is látszik, hogy ő nem magát akarja dicsőíteni. Ő egyes szám első személyben mondja legtöbbször ezt az imakérést, de nem maga mi-att. És itt fontos, amit jeleztem: elsőrenden az Úr miatt, mert szereti ezt az Urat. Ahogy megint Jézusra utalva: Jézus is hányfajta mozzanatban és hányféle élet-helyzetben jelezte, ki is mondta, meg éreztette tanítványai előtt is, de a csen-dességében is, amikor csak az Atyával volt szeretetkapcsolatban, hogy meny-nyire szereti az Atyát. Az „Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!” jelzi, hogy ő, Nehémiás tele van az Istene iránti szeretettel.

És innen lépünk tovább: mivel nagyon szereti az Istenét, ezért nagyon sze-reti azt a népet, akihez ez az Isten küldi. És ez az ő népe, vérei és, amit tehet értük. Nagyon beszédes, hogy amikor arról beszél, hogy a „jócselekedeteimet”, akkor az ősi nyelven tulajdonképpen nem a cselekedet vagy tett szó szerepel, hanem az a kifejezés, amit mi így szoktunk jobban ismerni, hogy kegyelem, kegyelmesség. De olyan tettei Nehémiásnak, amiben mint helytartó érzékelteti azt, hogy ő uralkodva is olyan tetteket akar végrehajtani, ami a nép számára hatalmat mutat, erőt mutat, ugyanakkor mérhetetlen szeretetet, kegyelmet.

Az is beszédes, hogy magára gondolva is, mikor Istenre tekint, akkor az imádsága, amit majd a 13. részben látunk, ezt mondja ki, hogy: – Uram, énirán-

tam is legyél kegyelmes! Így mondja a 14. versben: „Emlékezzél meg én rólam én Istenem ezért, és ne engedd, hogy eltöröltessenek az én jótéteményeim,...” – itt van a szó: az én kegyelmes tetteim, kegyelmességemet igazoló tetteim – „...melyeket cselekedtem vala az én Istenem házával és rendtartásaival!” A 22. vers: „Ezért is emlékezzél meg rólam én Istenem és kedvezz nékem, kegyelmességednek nagy volta szerint!”

A „kedvezz nekem”, legyél irántam szánakozó, együttérző, benne van ebben is, hogy nekem szükségem van, Istenem, a te kegyelemességedre, a te együttérző, szánakozó szeretetedre, majd mondja: „kegyelmességednek nagy volta szerint”.

Nemhogy nem öndicsőítő tehát Nehémiás, hanem mérhetetlenül szereti az Urat, szereti az Úr népét. Pedig milyen nép? Ahogy mondtam az elején, itt a 13. részben, mikor hazament, egyszer csak a nép elkezdett ellazulni. A lévíták kénytelenek voltak elmenni dolgozni, mert a vezetők és a nép nem adta meg azt, ami jár a lévítáknak, hogy teljes állásban szolgáljanak az Úr templomában. Kénytelenek voltak elmenni fizikai munkát végezni, de akkor így az Úr temploma munkája elmaradt.

Imádkozva dolgozva – most csak dolgozva. És a lévíták csak dolgozva? Akkor ki fog imádkozni? Ha emlékszünk, az ószövetségi szempontból ez nem volt mindegy, hogy a lévíták, a papok végezhetik-e azt a munkát, szolgálatot, ami az ő elsődleges feladatuk volt. Amikor Nehémiás megjött, akkor ezzel szembesült. Ez egy kicsit olyan, amikor a testvérek elmentek otthonról, és hát a gyerekek, ha többen vannak – de elég egy gyermek is – ellazul és érzékelteti, amikor hazajönnek a szülők, hogy itthon most bármit csinálhattam, amihez kedvem volt.

És még tovább kell menni, mert az is kiderült, hogy a főpap rokona olyan valakivel került nagyon szoros kapcsolatba, aki Isten népének az ősellensége volt abban az időben. Tehát nagyon veszélyes esetek is, események is történtek és Nehémiás ezt a népet szereti, mert szereti az Urat és tudja, hogy ez a nép is mennyire kegyelemre szorul és az ő tetteiben is ezt a fajta szeretetet akarja megélni, de ahogy látszik a 22. versben, tudja azt is, hogy nekem is szükségem van kegyelemre.

Azért nem lehetett neki egyszerű, mert ő is bűnös ember volt, csak kegyelmet nyert bűnös. Egyedül az Úr Jézus volt tökéletes, büntelen. Képzeljük el, hogy neki uralkodni kellett, döntéseket hozni, fegyelmezni kellett, helyreállítani a népet fizikai meg lelki szempontból is, ha kellett, és sokakat, vezetőket is. Ilyenkor könnyen vétkezhet a vezető, hogy a maga negatív indulatai alapján hoz egy döntést, ami nem biztos, hogy kegyelmes döntés még akkor is, ha ítélő.

Pál apostol is arról beszélt, hogy ő többet cselekedett apostolként – a Korinthusi 1. levél 15. részében mondja a feltámadásról szóló nagy örömhírben –, mint a többi apostol együttvéve, de hozzátette: „de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme”. És Pál is tudta azt – a maga személyes életében ő is vezető volt, mint apostol –, hogy „ahol a bűn megsokasodik, ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik”. De ha én tudom, hogy az én Uram megemlékezik rólam, mert ő ilyen Isten, akkor is, ha esetleg én még vétkezem is vezetőként és

EMLÉKEZZÉL MEG ISTENEM AZ ÉN JAVAMRA!

---

ennek nagyon rossz hatása lehet a népre, a többiekre, a rám bízottakra, akkor is tudom, hogy ez az Úr kegyelmes.

Benne van Nehémiás alázata is. Az alázat gondolat abban az egyszerű tényben kerül elő, amiről az Isten megemlékezik gondolatnál említettük, hogy Isten nemcsak tud az övéiről, hanem cselekszik. Mikor ezt mondja, hogy „Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!”, benne van az, hogy neked cselekedned kell. Ne csak tudj rólam, hanem, Uram, neked kell cselekedned, mert ha te nem cselekszel, akkor én semmi vagyok, bármit is teszek, az semmi. Tenélküled semmit.

Jézus mikor mondta az Atyának, hogy az Atya nélkül semmit nem akar cselekedni? A legkritikusabb helyzetben. Amikor az volt a kérdés, hogy vállalja-e a megváltó műnek a teljes valóságát. Atyám, neked minden lehetséges! Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen amint én akarom, hanem amint te. Jézus nem ezt mondta, hogy emlékezzél meg én Istenem, mert Jézus mindig Atyának szólította a mi Istenünket, a mennyei Atyát a személyes kapcsolat miatt. Emlékezzél meg én Atyám az én javamra! – de Jézusnak ott nem a java kifejezés a jó és a szép dolog jött, hanem épp az ellenkezője, de ezért lehet Nehémiásnak is alázatosan tudnia, hogy az ő Istene milyen és kicsoda.

Mi szeretjük nagyon az SDG (Soli Deo Gloria) kijelentést, amikor azt hirdetjük a magunk tetteinél is, a tetteink végén, hogy sok mindent csináltam, de egyedül Istené a dicsőség. Az „Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!” kifejezésben is ugyanez van. Nehémiás számára tehát a motiváció a munkájában, az imádkozva dolgozva megvalósuló szolgálatában Isten, aki megemlékezik, ebben az Úrban bízunk, magát is és a népet is erre emlékezteti.

De ahogyan itt van a legvégén is a könyvnek, a legvégén ez a kijelentés, és ahogy jeleztem, hogy végig a könyvben ott található, ez azt is mutatja, hogy a tettek a vége szempontjából is mégiscsak van üzenetértéke. Az elején csak azt akartam kiemelni, hogy a végén van, a tettei végén van leírva, kijelentve, de utal vissza az indulásra. De a végén is ott van. És annak is üzenetértéke van, mert itt kell kimondani, hogy nemcsak motiváció volt Nehémiásnak mindez, hanem tudta, hogy micsoda értéke van annak a munkának, szolgálatnak, amit imádkozva végezhet az Úrnak és a népe számára.

Az „Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!” jelzi, hogy az Úr értékelni fogja a szolgáját. Az egyes események, feladatok elvégzése után is, meg akkor is, amikor eljön az Úr, eljön a kiteljesedett örökkévalóság, akkor is Isten értékelni fogja. Jézus a példázatában, emlékszünk, hogyan mondta a hűséges szolgának? „Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltak hű, sokra bízlak ezután.”

„Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!” – emlékezzél meg a jótéteményekről, amelyeket tettem, de a te kegyelmed által. Benne van tehát, hogy én tudom, hogy az Úr értékeli, de ha én magamat értékelném, akkor nem biztos, hogy olyannak mutatnám az értékét, mint amilyennek majd az Úr jelzi, mert Nehémiás is tudta, hogy mennyi hamisság, kegyetlenség, gonoszság volt abban, amit ő tett. Csak nem erről van szó a könyvében. Nem olvasunk nagyon Nehémiásnak a bűneiről.

Ha belegondolunk, testvérek, Pál apostolról se nagyon szoktunk olvasni olyan bűnöket, amiket ő tett. Csak a kijelentésből tudjuk, amit ő egyébként elmondott több levelében is, hogy ő milyen bűnös. Emlékszünk, ő a bűnösök közt az utolsó előtti? – Az nem lehet, mert az én vagyok. – Ő az első. De bűnösök közt elsőként mégis többet tettem, mint az összes többi apostol együttvéve. Mert az értékelését az Úr mondja ki.

És az „Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!” jelzi, hogy lehet, hogy a bűn miatt is és a bűneset utáni állapotok miatt a kudarcok, a sikertelenség és a bűnök meg a kísértésekben való elbukások miatt lehet, hogy nem is lenne szabad kimondanom, hogy „a javamra”, de mivel ez a könyv is mutat az Úr Jézusra, a messiási ígéretekre – hiszen Jeruzsálemben kell majd meghalnia a Megváltónak –, ezért Jézusra nézve a beteljesedett ígélet szempontjából még a bűn sem lehet gátja annak, hogy a javamra emlékezzél meg, Uram.

A 9. rész 17. versében – majd nézzük meg – egy gyönyörű imádság, gyönyörű hitvallás, az egész nép hallja egy nagygyűlésen és arról beszélnek, hogy az atyáik, Izrael népe a pusztában hogyan lett keményszívű, keménynyakú, hogyan feledkezett meg az Úrról. Így mondja: nem emlékezett Istenére.

Emlékszünk-e, hogy milyen helyzetben igaz ez a pusztai vándorlás során, hogy nem emlékezett Istenére Izrael népe? Milyen súlyos dolognak kellett bekövetkezni, hogy nem emlékezett Izrael népe az ő Istenére? De remélem, hogy nem gondolunk valami nagy dologra, hanem egyszerű hétköznapi szükségre. Nem volt ennivalójuk, nem volt vizük, de nem az volt, hogy várnak heteken át és utána kiborulnak és ez már nem igaz, hogy Isten elfeledkezett rólunk, hanem nincs és azonnal kimondják, hogy akkor most hol van az Úr. Kísértik az Istent.

Erre utal ebben a könyvben a kijelentés, hogy a napi szükségekre nézve nem emlékezett Izrael népe az ő Istenére. Nehémiás, aki hiszi ezt, hogy „Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!” ez igaz a népre vonatkozóan is. Majd látni fogjuk az 5. rész 19. versében is, mikor elhangzik ez az imádsága, előtte arról olvasunk, hogy ő még nagyon nagy vagyonról is kész volt lemondani azért, hogy jelezze, hogy a szegényeknek szükségük van támaszra, és a fejedelemtársait is bátorítja, hogy: – Figyeljete! El kell engednünk az adósságot, mert különben rabszolgává lesz a népünk, akik eladósodtak nektek, nekem is talán. Illetve a helytartói jogokat önmegtartóztató módon nem gyakorolja, pedig joga lett volna nemcsak fizetést kapnia, hanem még anyagi támogatást is, hogy étkezzen. De nemcsak ő, hanem bárki, akit ő étkeztetni akar. És olvassuk, hogy ő nem várta el ezeket a jogokat és mégis nagyon sokak iránt mutatott vendégszeretetet.

Az étel és az ital dolgában Nehémiás tudta, hogy az Úr értékelésében, értékítéletében mit is jelent a bizalom, az Úrra való emlékezés. – Az atyáink nem emlékeztek az Úrra, én annál inkább szeretnék emlékezni meg emlékeztetni. Nem olyan régen hallottuk prédikációban is, eszembe jutott: „akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére míveljete!”.

Az érték. Az „Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!” – a vége felől megközelítve ezt a gondolatot, bátorító üzenetet, hogy az Úr értékítélete Jézusra nézve, Jézusban az övéi iránt.

EMLÉKEZZÉL MEG ISTENEM AZ ÉN JAVAMRA!

A motiváció az elején, a végén az értékítélet. És mindeközben zajlik a történet, zajlanak az események, imádkozva és dolgozva munkálkodik Nehémiás, a nép is meg a többiek azért, mert bíznak ebben az Úrban. Ha kell, akkor emlékeztet Nehémiás másokat, és akkor emlékeznek és elkezdenek bízni. Nemcsak bízni, hanem remélni: ha a múltra és a jövőre tekintettel is Isten ilyen, akkor a jelenben is van kiből bízunk, mert az Úr megemlékezik rólunk.

Számomra a legnehezebb kérdés a hívó életben, amikor az ellenséget kell szeretni. Nagyon nincsenek ellenségeim egyébként, akiket személyesebben ismernék – így könnyű –, de bennem ott van, hogy ha nekem az ellenséget kellene szeretni, én csak azért tudnám, mert Jézus mondta, illetve a Római levél 12. részében ott van, hogy magatokért bosszút ne álljatok, hanem bízzátok az igazságosan ítélőre, hagyjátok rá. És Nehémiás ezt tette. Ezért volt az, hogy emlékezzél meg, Uram, és ott sorolta név szerint is, hogy kik azok, akik az ellenségek, mert Istenre bízta közben – nekem ezt volt így az egyik legszemélyesebb gondolat a bibliai témában.

De mi az a dolog, amire nézve nehéz bíznod az Úrban? Ahol úgy érzed, hogy elfeledkezett rólad, elfelejtett, nem cselekszik az Úr. Még mindig. Vagy reménytelennek érzed az egészet.

S olyan jó ezzel zárni az üzenet kifejtését, hogy mivel ez a bibliai könyv ezzel az igei kijelentéssel zárul: „Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!”, és igaz mindaz, amit az Úrról mondott és ami az ő hitében is megvalósuló, ezért a jelenben, miközben a hívó életet mi is éljük imádkozva és dolgozva áldássá léve sokak számára akár a világi, akár az egyházi életben, miközben ezt tesszük, közben nekünk is ott van mégiscsak a jövő reménye. „Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!” – ez a bibliai könyv bezárult, befejeződött és mutat a messiási ígéretre előre.

Nehémiás könyve is mutat Jézusra. Közben is és a végén mindenképpen. Ott van a remény. Nekünk is reménység az Úr Jézus eljövetele. Csak nekünk már a beteljesedett ígéretnek szempontjából még ennek az ígéretnek a beteljesedése. A múlt, a jövő és a jelen is Istenben bízó, aki megemlékezik az övéiről. Ez az Isten olyan valaki, akihez mi is mondhatjuk nagyon személyesen: „Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!” És egyszer csak ebben a jelenben kitágul a jövő. A reménység: mindaz, amit az Isten lehet, hogy most még nem tesz, de mivel az emlékezés erre utal az ő részéről, hogyha ő gondol ránk, nem feledkezik meg rólunk, sőt, akkor ő cselekedni fog. Be fog teljesedni mindaz, amit az Úr akar, hiszen ő nagy és rettenetes Isten.

Isten megemlékezik az övéiről. Ilyen Isten ő. Nehémiással együtt mi is mondhatjuk: „Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!”

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy te ilyen Isten vagy, akinek Nehémiás könyvében is kijelentetted magad. De Urunk, tényleg olyan nagy titok az számunkra, hogy még ez a bibliai könyv is mutat az Úr Jézusra előre. Köszönjük, hogy mi mindezek után élhetünk itt és most. Mi egyszerűen azt

EMLÉKEZZÉL MEG ISTENEM AZ ÉN JAVAMRA!

---

hadd kérjük, Urunk, hogy lássunk olyannak téged, amilyennek Nehémiás is. Merjünk bátorítani másokat, akik nem látnak ilyenek, ahogy Nehémiás tette.

És köszönjük, hogy te azért vagy megtartó és szabadító Isten, mert téged még a bűn sem gátolhat, a mi és az én bűnöm sem gátolhat, mert Jézusban Szabadítót adtál erre nézve is.

Köszönjük neked, hogy így erősíthetsz bennünket most is személyesen, vigasztalhatsz. Köszönjük, hogy így kezdhethetünk hozzá tervek végbeviteléhez vagy így adhatunk végre neked hálát az elért célokért. Köszönjük, hogy nemcsak a múltban és a jelenben, hanem a jövőre tekintve is te ilyen Isten vagy számunkra Jézusért.

Kérünk, hogy ezzel a bizalommal hadd éljük az életünket a családban, ha van családunk. Hadd élhessünk munkahelyünkön, a világban és itt a gyülekezetben is imádkozva és dolgozva.

Köszönjük, hogy ennek az ígének az üzenete alapján könyöröghetünk, hogy adj Kárpátalján megoldást fizikailag és lelkileg is. Amíg nem lesz ott béke, Urunk, erősítsd a testvéreinket ott. Köszönjük, hogy a hívő testvéreink téged képviselhetnek ott is.

Imádkozunk, hogy a mi népünknek is először is hozzád térést adj. Bocsásd meg, Urunk, hogy a mi népünk annyiszor káromol téged. Nehémiással együtt mondhatjuk, hogy vétkeztünk, de köszönjük, hogy te megemlékezel rólunk, mint magyar népről is.

És kérünk, legyél a beteg testvéreinkkel. Azokkal, akik reménytelennek érzik az életüket, akik úgy érzik, hogy elfeledkeztél róluk. Köszönjük, hogy számukra is igazolni akarod magadat olyan Istenként, aki megemlékezik az övéiről.

Hallgasd meg most a csendben elmondott imádságunkat is, Atyánk, Jézusért.

Ámen.

633

Isten nevét dicsérem

CXI. Zsoltár

☞ Kerekes Károly gyűjteményéből, 1982

♪ Magyar népdal

C F7 B D7 G
 Is - ten ne - vét di - csé - rem, szí - vem csu - pa há - la,
 C F7 B D7 G
 E - gyütt mond - junk há - la - dalt, kö - zös é - nek áld - ja:
 B G As F G7 Cm
Refr. Jó - ság, hű - ség ke - zed min - den mű - ve,
 B G As F G7 Cm
 Szent vagy, jó vagy, ál - dunk mind - ö - rök - re!

2. Döbbsent szívünk ráésmél, milyen nagy az Isten:
Erő, Főnség, Hatalom, fénye átjár mindent.
Jóság, hűség ...
3. Igaz jóság, irgalom minden rendelése,
Csak az érti valóban, aki bízik benne.
Jóság, hűség ...
4. Soha el nem felejtí ősi szövetségét,
Maga őrzí, táplálja, egybegyűjtí népét.
Jóság, hűség ...
5. Atya, Fiú, Szentlélek, megillet a hála,
Csodálkozva, boldogan néped ezt kiáltja:
Jóság, hűség ...